

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΓΕΓΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο ΕΡΓΟΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἐπισκερθέντες τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ "Ἐρυθροῦ σταυροῦ", ἀπεκομίσκαμεν ἐντυπώσεις ἀρίστας, ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μόνον μία τοιαύτη εὐγενής καὶ ἱερὰ ἐργασία δύναται νὰ προκαλέσῃ.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συμπαθεῖς τραυματαῖαι, ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ὁποίων εἶνε γεγραμμένη δι' αἵματος ἡ ἀγριότης τοῦ ἐχθροῦ, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἀληθινοὶ οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν ἐμπρὸς τὸ στήθος των διὰ νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς μέχρις ἡμῶν, ἀξίζουσιν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς κάμῃ ἡ φιλάνθρωπία καὶ ὁ πατριωτισμός.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον εἶναι δίκαιον νὰ θαυμάσῃ κάθε ἄνθρωπος, κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν συγκίνησιν ἣτις γεννᾶται ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ πολυμήσαντος στρατιώτου, εἶναι ἡ εὐγενὴς ἐκείνη προθυμία τὴν ὁποίαν ἔδειξαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ δέσποιναι τοῦ Ἀργοστολίου.

Ὁμολογουμένως ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐννοοῦντες τὴν σημασίαν τοῦ πληγωθέντος στρατιώτου, συνεστήθησαν νοσοκομεῖα καὶ αἶθουλα διὰ τοὺς γενναίους τούτους μαχητάς, εὐτυχῶς δὲ καὶ ἡ μικρὰ μας Κεφαλληνία δὲν ὑστέρησεν ἀπὸ τοῦ νὰ περιβάλῃ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, τὰ πληγωθέντα τῆς τέκνα.

Τὸ Νοσομεῖον διατηρεῖται διὰ τῶν ἐξῆς πόρων.

Αἱ ἀπαρτίζουσαι τὴν ἐπιτροπὴν εὐγενεῖς δέσποιναι, καταβαλλουσιν μηνιαίως χρηματικὸν ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν τριάκοντα πέντε.

Εἰσεπράχθησαν δὲ καὶ περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν, ἃς ἐφ' ἀπαξ κατέβαλον πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν ἀξιότιμων συμπολιτῶν ὧν τὰ ὀνόματα ἐν καταλλήλῳ θὰ δημοσιευθῶσι.

Ἐκτὸς τῶν ἐκ Ζακύνθου τραυματιῶν οἵτινες δι' ἐξόδων τοῦ Νοσοκομείου ἀπεστάλησαν ἐκεῖ, ἐνοσηλεύθησαν ἐν ὧν πενήτηκοντα καὶ εἰς. Ἐκ τούτων ἀπεχώρησαν δέκα οἱ μὲν ἐντελῶς ἰαθέντες, οἱ δὲ διὰ νὰ νοσηλευθῶσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς των.

Ἡδὴ νοσηλεύονται τεσσαράκοντα καὶ εἰς ἐξ ὧν οἱ ἐννέα φέροντες τὰ βαρύτερα τραύματα διαμένουσιν κλινήρεις.

Αἱ κυραὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὁποίων νοσηλεύονται καὶ περιποιούνται οἱ τραυματαῖαι εἰσὶν αἱ ἐξῆς.

Ἀμαλία Γ. Κοσμετάτου, Ἀμαλία Π. Κοσμετάτου, Εὐγενία Σ. Λουκάτου, Βαρβάρα Ι. Σάνδερς, Μαρία Γ. Ἰγγλέση, Μαρία Α. Κοντομιχάλου, Ἀθηνᾶ Ε. Σκόλα, Ἀγγελικὴ Ι. Δεστούνη καὶ Ἀλεξάνδρα Ι. Φραγγοπούλου.

Θεράποντες ἰατροὶ προσεφέρθησαν οἱ κ.κ. Γεώργιος Ἰγγλέσης, Σπυρίδων Μ. Ἰγγλέσης, Νικόλαος Μαρκόπουλος, Καμήλος Δαλλαδέτσιμας καὶ Ἀντώνιος Δαλλαπόρτας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν κ.κ. ἰατρῶν, διαμένουσιν ἐκεῖ προσφέροντες τὰς γενναίας ὑπηρεσίας των οἱ κ.κ. Σπυρίδων Κοσμετάτος, Θεόδωρος Μαρκέτος, Μαρῖνος Δαλλαπόρτας καὶ Νικόλαος Τρωϊανός.

Οἱ τραυματαῖαι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, δὲν ἔκαμναν ἄλλο, ἢ νὰ μᾶς παρακαλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πονεμένης ψυχῆς των, νὰ δημοσιεύσωμεν ἀπεί-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΟΔΕΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔ.Σ.Υ.Υ.Π.Φ.1.0011

ρους όσας εύχαριστίας διά τὰς κυρίας αὐτάς αἱ όποῖαι, κατὰ τήν όμολογίαν των, καί μητέρες των ἄν ἦταν δέν θά έκαμνον αὐτό τό όποῖον γίεται δι' αὐτούς ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς νοσηλείας των-

Δημοσιεύοντες ἀσμένως τὰ όλίγα ταῦτα περί τῆς λειτουργίας τοῦ νοσοκομείου, διαβεβαιόυμεν τήν ἀξιότιμον έπιτροπήν, ότι πολύ λυπούμεθα ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὴ δυνάμενοι ἐπὶ τό ζωηρότερον καί γλαφυρότερον νά ἐξάρωμεν τήν σημασίαν τοῦ έργου, οὐδεμίαν σχέσιν έχοντες μέ τό σοβαρόν, ἡμεῖς οἱ περί τὰ "Ζιζάνια", τυρβάζοντες.

× × × × × × ×

Σ' ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω, ν' ἀνταμωθῇς μέ πρόσωπα ποῦ ᾧ δέν τὰ γνωρίζω. ν' ἀνταμωθῇς μέ Κούρζωνα καί μέ Σαλισβουρὺ καί μ' όποιον ἄλλο διάολο σ' τήν πλάτη μας βареї.

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε καί πᾶς σ' τὰ πανηγύρια, καί πᾶς νά ἰδῇς ἱγγλέζικες παράτες καί χαίρια, καί πλέον δέν θά ᾠρίσκεσαι σ' ἀνησυχία τόση, μήπως σ' ἴσχιος τοῦ Ἐτέμ ἀξάφνου σέ πλακώση.

Ἀναχωρεῖς ἀπό Ἱμίρ καί πᾶς εἰς τό Λονδῆνο, κι' ἐγώ γιά τό ταξειδί σου μονόλεφτο δέ δίνω γιατί ἄς εἶναι ό Θεός τῆς Θεσσαλίας μάρτυς, πῶς Κωνσταντῆνος θέ νά πᾶς καί Κωνσταντῆνος θάρτης

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε μέ φορεσιά καινόργια, νά πᾶς κι' ἐσύ νά σκαργιαστῇς τῇ θειά σου τῇ Βιτόρια, ποῦ ἐννενηντα περβατεῖ κι' εἶν ἕνα φιγουρίνι καί φαίνεται νεώτερη κι' ἀπό τῇ σιόρα Ῥήνη.

Ἀναχωρεῖς καί πᾶς νά ᾠῇς σέ Τζώνιδες ἱγγλέζους, μέ πόσους καβελλάρηδες, τουρκαλθανούς, Τσερκέζους έπροχωροῦσε ό Ἐτέμ σ' τῇ Λάρισσ' ἀφ' τό Μάτι, καί πῶς ἐσεῖς ἐφτάσετε σ' τὰ Φάρσαλα τρεχᾶτοι.

Ἀναχωρεῖς ἀπό Δερβέν καί πᾶς σέ λόρδων χῶμα οἱ δέ πεινῶντες δούλοι σοι σοῦ λέμε μ' ἕνα στόμα, ἐμεῖς νά μὴν πληρόσουμε τοῦ Μουχαμέττ ρέστα, «κι' ἐσύ κουτσούμπλιασέ τους τα, κι' ὅπως ὀρίζης πέσσα»

Ἀναχωρεῖς καί μένουμε μέ τήν ἐλπίδα ὅλοι πῶς τήν καυμένη μας καρδιά θά κάμης περιβάλλι,

ἀναχωρεῖς κι' ἐλπίζουμε οἱ δυστυχεῖς οἱ φίλοι σ' πῶς τήν ἀποζημίωσι θά φέρῃς σ' τό μαντύλι σου.

Ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς τὰ μάτια σου δεκάξ' νά κάμης μέ τὰ λόγια σου τῇ θείτσα σου νά θάξῃ, κι' ἄν σ' ἀναφέρῃ γιά Ἐτέμ καί γιά τῇ Θεσσαλία, ἐσύ σάν ἐξυπνος Κωστής ν' ἀλλάζῃς όμιλία.

Ἀναχωρεῖς μέ τό καλό καί πᾶς σ' τήν ἱγγλιτέ κι' ἔτσι γλυκένει κι' ἡ καρδιά τ' ἀνδρείου σου πατε, ποῦ μ' ὅλον, ότι χάνεται γιά σένα καί σπαρνάει, σ' ἔστειλε μέσα σ' τῇ φωτιά καί μές τό ταρνανάι.

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε μετά τῆς Σφακτηρίας, κι' ἄν δῇς πῶς φαίνεται γιά μᾶς σημεῖον σωτηρίας γύρισε πίσω γλήγορα καί τρόχα τὰ σπαθιά σου, εἰ δέ καί μή, φασκέλωστα καί κάτσε μέ τῇ θειά σου

× × × × × × × ×

ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ

(Εἰκὼν)

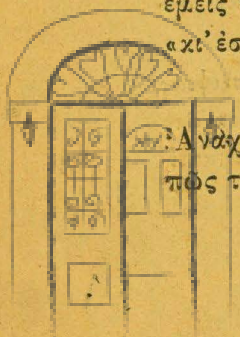
Ποῖός νᾶν ἐκεῖνος ό κομψός ποῦ περβατεῖ μέ χάρι, ποῦ θέλει μέ τό βλέμμα του αἰχμάλωτες νά πάρῃ τοῦν κοπελῶνε τῆς καρδιές, τῆς μελοζαχαρένιες, ποῖός νᾶν αὐτός ποῦ περβατεῖ χωρίς σχοτοῦρες κι' ἔγνοιες εἰς ἐποχήν ποῦ σφάζονται σ' τὰ σύνορα λεβέντες; «αὐτός θά πῇ μονάκριβος, θά πῇ ἀπαλλαγέντες»

Ποῖός νᾶν αὐτός ποῦ πίνωντας γκαζόζα σ' τό ποτήρι, καί ξαπλωμένος σάν ἁγᾶς σ' τοὺς πάγκους τοῦ Σωτήρι, ἀδιακόπως φλυαρεῖ καί σ' ὅλα γνώμη δίνει καί συζητεῖ πῶς ἔπρεπε ό πόλεμος νά γείνῃ, καί φέρνει χίλιους σοχασμούς καί χίλιες δυό κουβέντες; «αὐτός ᾠλεῖ ἐλεύτερα γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες».

Ποῖός νᾶν αὐτός ποῦ σά λαγῶς σαρτένει καί ξαφνίζεται μέ κάθε τηλεγράφημα κακό ποῦ ξεφουρνίζεται; Ποῖός νᾶν ἐκεῖνο τό παιδί τ' ὠμορφοκαμωμένο, μέ τό μουστάκι τό ξανθό τό λεβεντοστριμμένο, ποῦ ντιθερτίρεται συχνά μέ οὔζο καί μέ μέντες; «κι' αὐτός τὴν ἐγκατοῦλησε γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες»

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ποῦ με φωνὴ βραχνή καὶ γυναικεῖα,
φωνάζει « ζήτ' ὁ πόλεμος καὶ κάτου ἡ Τουρκία »
καὶ ξαφνισμένος περβατεῖ καὶ λέγει θυμωμένα,
« ἀνάθεμα τὸν Ὑπουργὸ ποῦ δὲν καλεῖ κι' ἐμένα »
Κι' αὐτὸς ὁ βραχνοκόκορος χωρὶς πολλὰς κουβέντες
δὲν θέλει ξεσυνέρησι γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες.

Ποιὸ νᾶν ἐκεῖνο τὸ παιδί μετ' ὠμορφο χολέτο,
ποῦ κάθε βράδ' ἡ μάνα του ἀνάβει σκανταλέτο
καὶ τὸ ξορκάει τρεῖς φορές ἀπάνου σ' τὸ στομάχι
μὴν τύχει καὶ τὸ πάρουνε τὸ δύστυχο σ' τὴ μάχη
καθὼς ἐπήρανε πολλοὺς γειτόνους του λεβέντες;
Κι' αὐτὸς καταλαβένετε, πῶς θᾶν' ἀπαλλαγέντες

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ὁ ὁμορφονιὸς μετὰ πανόρηα κάλλη,
ποῦν' ἀγαμνὸς καὶ κίτρινος καὶ μαῦρος σὰν τσουκάλι,
ποιὸς νᾶν αὐτὸς μετὰ γιαιλιά ὁ κακοχτενισμένος
ποῦ πρεβατεῖ σὰν ἀλλαλος καὶ σὰν ἀφιονισμένος;
« Ἐτοῦτος καθὼς ξέρετε ἀρχόντισες κι' ἀφέντες,
εἶν' ὁ ὑποφαινόμενος, κι' αὐτὸς ἀπαλλαγέντες »

XXXXXX

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὁ κάβουρας μετὰ τὴ σουπιὰ
εἶν' ἓνα παραμῦθι,
ποῦ τοῦ Αἰσώπου οἱ σοφοὶ
καὶ ξακουσμένοι μῦθοι,
πὸ κάμιν ὅλους τοὺς θνητοὺς
μεγάλως νὰ θαυμάσουν,
ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσουνε
σ' ὕψος του νὰ φθάσουν.

Μὲς τὸ δικό μας τὸ γιαιλὸ,
σ' τὴν αὐτὴν τὴν χωροπούλα,
ἀγάπησεν ὁ κάβουρας
τὴν ὠμορφή σουπούλα,
κι' ἔρριξε ἡλίου πετριές,
ὥς ὅτου κατορθώσῃ
μέσα σ' τῆς δαγκανάρης του,
σφιγχνὰ νὰ τὴν τρεσώσῃ.

ποῦ συγκινεῖ τ' ἀρχοντικά,
σεντιμεντάλε στήθη,
γιὰτ' ἦταν κρῖμα ἡ σουπιὰ
μετὰ τόσες κι' ἄλλες χάρες
αἰχμάλωτη νὰ βρίσκεται
σὲ τέτοιες δαγκανάρες.

Κι' εἶναι σουπιὰ ποῦ ἔχταποδιοῦ,
θάρρος ποτὲ δὲ δίνει,
καὶ ξέρει τὸ μελάνι τῆς
μετὰ τρόπο νὰν τὸ χύνει,
σ' τὰ μάτια κάθε ἔχταποδιοῦ,
ποῦ τρέχει νὰ τὴν πιάκῃ
κι' ἀκόμη δὲν ἀγρίκησε,
σκληροῦ ψαρᾶ καμάκι.

Εἶναι σουπιὰ π' ἂν τὴν ἰδῇς,
ξεχάνεις τοὺς καῦμούς σου,
κι' ἂν ἦτανε νὰ μπερδευτῇ,
μὲς τοὺς ἀποκλαμούς σου,
νὰ σκαρδακεύετε μαζί
μὲς τοῦ γιαιλοῦ τὸ βούρκο,
δὲν θὰ φοβώσουνε ποτὲ
Ἐτέμ Πασσᾶ καὶ Τοῦρκο.

Τὴν κηνυγᾶνε τὴ φτωχὴ
τὴν ὠμορφή σουπούλα,
σὰν βγένει σ' τὴν ἀκρογιαλιά
νὰ πάρῃ τὴν δροσοῦλα
τὴν κηνυγᾶνε κοῦτ καὶ κοῦτ
καβούροι καὶ ἔχταπόδια,
καὶ μόνον τὴν γλυτώνουνε,
τὰ γλήγορά τῆς πόδια.

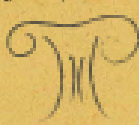
Κι' ὁ πονηρὸς ὁ κάβουρας
ποῦ βλέπει τὸ κηνυγι,
τοῦ φαίνεται πῶς ἡ σουπιὰ
μὲς τὸ γιαιλὸ ξανοίγει
καὶ κάνει τόση ταραχὴ
ποῦ ὁ γιαιλὸς βογγάει
καὶ τὴν ἀθῶα τὴ σουπιὰ,
κατάκαρδα δαγκάει.

Τὸ παραμῦθι τὸ λοιπὸν

λοῖ καὶ φανερόναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

πῶς ἄδικα ὁ κάβουρας
δαγκάει καὶ θυμόνει·
γιατί κι' ἐμεῖς ποῦ ἔχουμε
σουπιές καὶ κορτεγιάρουμε
κηνῦγι ξένου κάβουρα
ποτέ δὲν ἀμπαδάρουμε.

Καὶ τέλος φίλε κάβουρα
νὰ μάθης εἶναι χρεῖα,
πῶς ὅποιος θέλει σήμερα
ἀπ' ὠμορφες λατρεῖα,
ὅσο κι' ἂν εἶνε κάβουρας
πρέπει νὰ ὑπομένη,
κι' ὄχι νὰ στέρνη τὴ σουπιᾶ,
σ' τὴν τρύπα δαγκαμένη.

Σ' ΕΣΕ

Εὐτὴν' ἢ ψάθα πῶθαες, ὠραῖα μου νταρντάνα,
π' ἀπὸ τὰ φιδόρα τὰ πολλὰ φαίνεται σὰν ἀρτάνα,
δὲν θὰ σ' ἀφίνη βέβαια ἔχοντας τέτοιο γύρο,
νὰ βλέπης, ὅπως ἔβλεπες τί γένεται τριγύρω.
Ἄν θέλεις ἄκουσε κι' ἐμὲ ποῦ πάω μὲ τὴ μόδα·
πέταξ' αὐτὴ καὶ φόρεσε μιὰν ἄλλη πούλιο σόδα,
γιατί ἐκτὸς ποῦ γίνεται τὸ μοῦτρο σου καλότερο,
θᾶχης καὶ τὸ κεφάλισου, -πιστεύω- ἐ λ α φ ρ ὺ τ ε ρ ο

ΑΛΗΘΙΝΟ

Μιά φορὰ κι' ἓναν καιρὸ,
ποῦταν ἐποχὴ ἀθῶα
κι' ἐμιλοῦσαν τὰ πουλιά,
κι' ἐμιλοῦσαν καὶ τὰ ζῶα.

Σ' ἓναν κόκορο τρανὸ,
εἶπε μιὰ τσουρδέλα κότα
« πρῶτα ἴγνηκε τ' αὐγὸ
ἢ ἐγὼ ἐβγήκα πρῶτα ; »

Κι' ὁ καυμένος σ' τὴν ἀρχὴ
ἐσκοτίστηκε λιγάκι
μὰ γιὰ νᾶνε σπιρτερό
τοῦ κουτάβου κοκοράκι,

Τὰ εἶπε, « κότα μου κομπή
ποῦ σὲ καμαρώνουν ὅλοι,

ἔκαμες ποτέ τ' αὐγὸ
μοναχὴ σου δίχως φόλι ; »

Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ,
μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ κολοκύθια,
πῶς στραβόξυλα σωστά
ἦταν καὶ τὰ δυὸ τὰ ῥνίθια.

.

Πέρασε καιρὸς πολὺς,
χρόνια πέρασαν καὶ μῆνες·
πῆγ' ἡ κότα σ' τοὺς Κορφοὺς,
τὸ κοκόρι σ' τῆς Ἀθῆνης.

Πάλι γύρισαν ἐδῶ,
σ' τὴ δική μας καπονάρα
κι' ἀγρικιότουνε συχνά
τοῦ κοκόρου ἢ φωνάρα,

Σὰν καμπάνα δυνατὴ
νὰ λαλῇ καθὼς καὶ πρῶτα,
ὄξουθ' ἀπὸ τὸ φουρνί,
πολημέριαζε ἡ κότα.

Οὐτ' ἐξέτασε κανεὶς,
οὔτε νὰ ξετάση θέλει,
πῶς ἐσήκωσε τὸ νοῦ,
ταῆ κατὸς, τὸ κοκορέλι.

Καὶ μονάχα μιὰ γυμνὴ
ξεσκεπάζεται ἀλήθεια,
πῶς κουρνιάζουνε μαζὶ,
γιὰ δεσπέτο μας τὰ ῥνίθια.

ΓΡΗΘΙΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΡΡΕΪΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

